



LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l'isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.



LLORER CONSERVADOR.



UNAS elecciones más famosas!

Aquí a Barcelona ningún s' ha mogut de casa, y 'ls diputats conservadors han tingut 3,000 y pico de vots y més de 1,000 los constitucionals, obsequiats ab las engrunas del far-tori.

Dels esquerrans ni cal parlarne. ¡Pobrets! Esperavan la mà dels conservadors per rebre la limosna y s' han trobat ab la punta de la bota. L'endemà mateix de las elecciones la *Jornada* tancava la botiga. ¡Al menos que serveixi d'escarmet!

En los districtes de fora hi ha hagut de tot.

La major part, en Romero Robledo ja 'ls tenia plomats y servits als seus amichs íntims, y 'ls tals districtes s' han abtingut de votar. «Fassas, senyor, la vostra voluntat.»

Pero 'ls pòchs que han tingut fueros, en lo mateix pecat han dut la penitencia. ¡Quins escàndols! ¡Quins atropellos! A Sant Feliu de Llobregat, a Igualada, a Vilafranca del Panadés, per tot arreu hont hi ha hagut una sombra de resistencia, 'l govern y 'ls seus agents y 'ls seus caciques han usat y abusat de tots los medis.

Falsificacions de firmas; engallinadas als interven-tors de oposició; mesas constituídas al replá d' una escala, a las quals los electors havian de anarhi de un á un; presons y amenassas; rellojtes que adelantan ó atrasan a gust del consumidor; notaris expulsats dels colegis; presidents que s' fan fonedissos quan los delegats dels candidats de oposició 'ls buscan per demanarlos certificat del escrutini, sumas y restas, arbitrariedades sense mida, ilegalitats sense fi ni compte.

Lo govern pot estar satisfet. De 400 diputats de que consta 'l Congrés, ne té més de 300 a la seva disposició. Aquesta majoria arrancada al país á expensas de la ley, constituhirá ¡oh irrisió! 'l poder legislatiu d' Espanya.

Rahò de sobras té aquell periódich de Madrid que deya: «Lo sistema parlamentari es mort; en Romero Robledo s' ha cuidat d' enterrarlo.»

En efecte, aquestas elecciones denhen haver sigut un enterro, á judicar per las caras tristas y afligidas que feyan los conservadors, en lo moment precis de la victoria.

—Ay, ay, ¡qué tenin? Estén grochs. ¿Per ventura heu perdut la gana? ¡Qué! ¿No sortiu elegits per tot arreu? ¿Y per aixó están tristos?

Com que qui mal no fa mal no pensa, estavam molt tranquils, contemplant com no trobantlos causa, á Madrid deixavan anar l' un darrera del altre á tots los complicats en aquella *trrrremebunda* conspiració des-

cuperta algunas senmanas endarrera, quan tot d' un plegat sentim á dir que aquí á Barcelona s' feyan presons, y que duyan los presos á Monjuich, posantlos incomunicats ab lo més gran rigor.

—Are han agafat á n' en Buxó, l' ex-arcalde de Barcelona.

—Ay, ay, ¡qué feya?

—No sé, l' han trobat á la Bolsa, jugant á la baixa.

¡Amigo si qu' está compromet! ¡No l' hi arrendo la ganancia! ¡Jugar á la baixa en temps de 'n Cánovas, quan tot respira prosperitat y confianza!

Després agafavan á un sombrero del carrer dels Tres-lits, registrantli fins los folros dels sombreros del aparador. Més tart era pres lo cafeter Sr. Biscamps. A continuació l' ex-diputat Sr. Rusca, qu' estava treballant tranquilament en lo seu blanqueig de S. Martí de Provencals. Y alguns altres á continuació. Cap á Montjuich faltan paisans y militars.

Fins van agafar al carnicer Sr. Laporta. Aquest si qu' estava ben compromés, tant que van trobarlo ab las armas á la mà. Figúrinse que en lo moment precis de posarlo prés, estava tallant carn en la taula del mercat de la Barceloneta.

¿Qué tal? ¡Ca, si 'ls dich que vivim per miracle!

Després tot era parlar del cop.

¿Del cop, governant los conservadors? ¡Calumnial! Los conservadors van pujar al poder per retornarnos la tranquilidad perduda y volen vostés que governant ells...? ¡Fujin de aquí!

Afortunadamente en Romero Robledo vigila, y ab veu alta porque 'l sentis tota Espanya va dir:—No hi ha que assustarse: la trama está descubierta: jo tinch lo fil.

Senyor Romero Robledo: 'l felicito porque té 'l fil. Y que Déu l' hi conservi... la perspicacia.

Mentres tant deixavan anar als presos, y s' parlava de partidas. Sublevats á Sta. Coloma de Farnés, sublevats á Navarra... Se diu... Se murmura...

Pero cá, tot está acabat. En Romero Robledo té 'l fil.

Diumenje á la nit lo governador de Barcelona, qu' es un home alt y bon mosso, se trobava al Liceo, y haventlo anat á veure en só de queixa 'l candidat per Sant Feliu, Sr. Ruban Donadén, vá manar que 'l duguessen agarrat á la presó.

¿Hont s' es vist anarse á queixar al governador de la provincia? ¡Preso y atado codo con codo! Y no s' cregan que 'n Ruban vaja desmandarse, ja que segons noticias, ni siquiera vá dirli: *mariz de hojadelata*. Seré y tranquil, creya que li robavan un acta y anava á demanar justicia. ¡Justicia! Van durlo amarrat pel carrer com si fós un lladre de rellojtes.

Y s' conta que la familia del Sr. Herce, aquella mateixa nit, vá anar á refugiar-se al palacio del bisbe.

¿Es possible? Sent lo governador un militar, un artiller, un bon mosso!... Cá... somnis, desvaris, brometas de periódichs ben humorats, com diu en Brusi.

Qui vá anar á la presó signé en Ruban. A la tarde del dilluns lo posavan incomunicat, al vespre del dimars l' hi davan la llibertat... y al dimecres é al dijous l' hi demanavan fiança, baix amenassa de tornar á la presó.

Senyor, senyor... ¿qui s' ha tornat boig aquí? ¿Lo país ó 'ls conservadors? ¿Nosaltres ó ells?

Si 'ls conservadors estessin dejuns, diria que totas aquestas fantasmas, eran evocacions de ventrells mal nutrits, creacions de la debilitat, desbordaments de una fantasia alucinada.

Pero ells menjan, ells se reparteixen tots los destinos de la nació; ells guanyan la cast totalitat de las elecciones y la major part de las que perden es á grat-cient y porque no s' diga: ells son la viva representació del ordre, la pura encarnació de la tranquilidad, la quinta esencia de la confianza: governant ells ha de naixe forsosament la pau en los esperits... en Romero té 'l fil...

Y están grochs, sobresaltats, *turulatos*, com dihen los castellans; no saben lo que 's passa, tremolan y desconfian fins del aire que respiran.

¡Cosa estranya!

Acaban de pescar trescents diputats y trescentas mil toneladas de canguelo.

Qualsevol diria que 'l veure l' immensitat de llorer que 'ls ha valgut la victoria electoral, calculan la cantidad inmensa d' *estofat* que ab tot aquest llorer podria prepararse.

P. K.

DE HÉROE À HÉROE.

Carta del general Gordón á Martinez Campos.



NVEROSSÍMIL general: Vosté, que segons tinch entés s' ha pres tantas llibertats, no extranyará que avuy jo me 'n prengui una: la d' escriure-li dugas ratllas.

Lo motiu que m' impulsa á ferho es grave.

Jo no sé si vosté, ocupat ab los assumptos del seu país, s' haurá enterat de la mèva situació. Es tota una tragedia: en quatre salts l' hi conto.

Enviat aquí á Egipte pel govern d' Inglaterra ab la, santa intenció de que posés en pau á aquesta gent després de moltes senmanas de treballar com un negre, 'm trobo en que si no hi fet un pá com unas hostias, poch se 'n falta.

Es un escàndol: no hi ha país al món més desmoralisat que aquest. Aquí no hi busqui formalitat, ni decoro, ni valor, ni res. Ara comenso á creure alló que dihen de que 'ls gitanos son fills d' Egipte: jo no hi vist gent més gitana que aquesta.

Cada dia 'm traheixen, cada dia 'm vénen com un xino: los pronunciaments —vosté ja sab qu' es aixó— son la moda més corrent.

Apurat de mala manera, m' hi dirigit al govern d' Inglaterra demanantli instruccions, y 'l govern fa 'l pagés, ó m' envia... expressions de la familia.

Y lo pitjor es que 'ls insurgents que haig de sometre, son lo més endiablat del món. ¡Déu lo guardi á vosté de tractar ab salvatjes espavi ats!

Jo 'm figurava que ab quatre tonterias los tindria convenuts; pero ¡cá! no solzament no s' vo'en con-

vence, sinó que cada dia tenen més fueros, y —aixó l'hi dich en confiança, — ja m'han clavet pallissa més de dugas vegades. De modo que, en broma en broma, temo molt que en lloch d'arregliarlos a ellis, ellis m'arreglin a mi.

Y are vé'l hó.

Jo hi sentí a parlar molt de la seva trassa especial per acabar insurreccions, y de la fortuna que ha tingut en totes las empresas que ha acomés. La santa fraternitat nos obliga a ajudarnos mutuament: lo refrá diu *avuy per mi, demà per tu*.

Per lo tant m'atreveixo a ferli una súplica. ¿L'hi seria possible venirsen per aquí en quatre esgarrapadas, per veure si m'logra apaciguar aquesta faramalla?

O, en cas de que aixó no pogués ser, ¿tindria vosté l'amabilitat d'explicarme com s'ho ha arreglat pera sortir del pas en trances parells?

En la confiança de que d'una manera ó altra procuraré prestarme l'seu concurs, queda de vosté atent y segur servidor Q. B. S. M.

Gordón-baja.

Carta de Martínez Campos al general Gordón.

Desventurat colega: Ab notable retrás hi rebut la seva sentida epistola. No sé, pues, si á horas d'ara ja l'hauran escabeyat; pero en la hipòtesis de que encara s'belluga, m'apressuro a contestarli.

Respecte á lo de venir es impossible. Precisament ara m'he trobat en un tripijoch de cal general, y no m'convé abandonar la patria, perque tal vegada, tal vegada... vaja, ho repeteixo no puch mourem d'aquí.

Pero si no puch venir, puch donarli consells, y de vegades val més un consell que una bateria.

Segons totes las senyas, vosté es un tonto. Y l'hi probaré.

¿Quant temps fa qu'es á Egipte? ¿dos mesos? Y qu'ha fet durant aquestas nou senmanas? ¿Marxas, contramarxas, sortidas, entradas, atacs, defensas? Donchs no ha fet res: ha perdut dos mesos miserablement.

Jo m'hi vist, —atengui bé, — jo m'hi vist davant de'n Saballs. Y ha de considerar que, diguin lo que diguin, per en Saballs lo Mahdi y l'Osman-Digma son dos ceros. Pues bé, jo m'hi trobat davant d'aquest personatge, tot justament quan acabavan d'aburrirse darrera d'ell, durant cinch anys, los millors generals espanyols.

¿Creu vosté que jo m'hi anat ab romansos d'emboscadas y batallas campals? No senyor; directament al bulto.

Hi buscat al home en qüestió, l'hi he demanat una cita y l'hi he dit... res, l'hi he dit exactament lo mateix que vosté ha de dir al Mahdi y al Osman-Digma.

Y l'mateix vaig fer á Cuba, y l'mateix faria si altra vegada m'trobava en semblant cas, y l'mateix ha de fer vosté.

Ja sab la mèva opinió. La nació inglesa té fama de rica, y pot secundarlo perfectament.

¿Ho fa aixís? Queda bé, s'fa célebre y hasta pot arribar á ser duch y primer ministre.

¿No ho fa? Llavors es home al aygua, ó lo qu'hi dit primer, un tonto.

Abur: conti sempre ab la protecció del seu amich y servidor Q. B. S. M.

Duch de Sagunto.

—Per la copia:

FANTÁSTICH.



ENOR Collaso, si es servit. ¿Vol escoltar un parell de paraulas? Vosté afortunadament es jove y poden ser i de profit.

¿Se recorda—era l'any passat—que sent diputat provincial vá pendre la paraula en pró de la conservació dels mossos de la Esquadra? Segons vosté vá dir, los mossos de l'Esquadra eran indispensables, desde l'moment que prestavan grans serveys á la provincia.

En efecte, han vingut eleccions y vosté s'ha presentat candidat per Vilafranca. A la porta de molts colegis hi havia retens de mossos de l'Esquadra, al servey dels presidents de mesas enemichs personals y polítichs de vosté.

Ja vén Sr. Collaso, si serveixen los mossos de l'Esquadra. A vosté particularment l'hi han servit per esquivar als electors que anavan á votar-lo.

Y are l'any que vé, no siga tonto; demani que la provincia 'ls conservi... y 'ls augmenti l'sou.

Castelar ha sortit elegit per Huesca per una majoria de 15 vots.

Gil Berges ha sortit elegit per Zaragoza.

Los aragonesos son valents. Coma més oposició més brio.

¡Viva Aragon!

Pero un cop demostrat lo valor de la gent aragonesa, encare que no haja de ser jo qui donga consells á n' en Castelar ni á n' en Gil Berges, aniria á las Cortes un dia no més.

Hi aniria á despedirme de'n Cánovas.

Si: á deixarlo sol, en mitj de la majoria.

—Abur D. Anton—que s'hi diverteixi.

A Canete ván matar de una punyalada á un secretari de ajuntament, per qüestions electorals. Los dos candidats que s'disputavan lo triunfo eran tots dos conservadors.

A Villar del Cobo (Aragó) mentres lo rector predicava á la plassa contra un dels candidats, un feligrés vá ventar-li una perdigonada al ventre que l'hi ha costat la vida. També 'ls dos candidats de Villar del Cobo eran conservadors.

De manera que la gran táctica, tractantse de conservadors, es deixarlos sols, y els mateixos se cuidaran prou bé de arreglar-se 'ls comptes.

Lo consell de guerra ha absolt al general Velarde. Lo general Velarde, segons diuen, será destinat á Canarias.

¡Canario!

A l'any 68 certs generals també ván ser enviats á Canarias. Pero de una volada ván tornar á la Peninsula posantse sobre las baranas del Pont de Alcolea.

Avants de las eleccions los fusionistas barcelonins estavan furiosos contra 'ls conservadors á consecuencia del cambi de Ajuntament.

Al cap de cinquanta dias de ser aquest cambiat, deyan los fusionistas:

—L' Ajuntament conservador es ilegal, é ilegals serán aixís mateix tots los actes que emanin de una corporació constituída fora de la llei.

De manera que las eleccions últimament celebradas baix la presidencia de tinentes d'arcales ilegals, son unes eleccions que haurán de anul·lar-se.

De manera que lo Sr. Baró y l'Sr. Fabra son diputats ilegals.

Pero are me 'n adono... los fusionistas callan... No poden parlar... Los han tapat la boca ab dugas actas.

L'escena en lo districte de Granollers.

Lo Sr. Tort y Martorell, dirigintse ab véu de pollastre costipat, á un pagès alt com un Sant Pau:

—A vosté l'portaré á presiri.

Lo pagès molt cremat:

—¿Qui? ¿Tú m'portarás á presiri? Quan hajas crescut una mica torna y n'parlarém.

Lo Sr. Tort s'quedá sense paraula, pensant que l'pagès podia agafarlo pèl clateil ficarsel al corn de la manta y durlo á dida.

Si veuen á algun soldat pèls carrers, sobre tot no l'deturin, ni l'hi preguntin res. L'altre dia l'redactor de un periódich de Madrid vá anar al quartel de la Montanya, á enterarse de las noticias referents als cabos y sargentos del batalló de Ciudad Rodrigo. Lo tinent coronel estava ocupat y l'redactor vá dirigir-se als cabos y sargentos.

¿Creuen que als cinch minuts, lo redactor ja estava pres com á conspirador?

Afortunadament era un periodista conservador, y com que ningú conspira contra si mateix, ván posarlo en llibertat.

Y en cambi ván arrestar als sargentos y cabos que l'hi havian dat noticias.

Gobernant ellis, sempre hi ha de haver un ó altre que pagui l'pato.

Després de agafar á n' en Rubau, al reapareix l'governador en lo palco, l'públic picava ab los bastons com á la plassa de toros, quan totom crida: «No lo entienel!»

En Rubau enviava més tart á un amich seu á posar dos telégramas, y també l'agafavan y l'duyan á la presó agarrotat com un Cristo.

Lo públic del Liceo tenia rahó: —¡Sr. Herce, no lo entienel!

Créguim á mi, tórniessen al quartel á tractar ab las mulas y deixis de governar á las personas.

Que vol ferhi... ¡No lo entienel! ¡No lo entienel!

CARTAS DE FORA.—Al entrar una monja en lo convent de Torroella de Montgrí, lo rector de Ullá, poble distant mitja hora de aquella vila, vá donar tal plantofada á una noya de 10 anys, que vá ferli sortir gran cantitat de sanch pèl nas. Lo pare de la pobra criatura volia fer un escarment del capellá; pero aquest, ab molta prudencia, vá tocar pipa.

Un altre capellá que per l'afició que té á confirmar demostra ser hó per bisbe, es lo rector de Breda, l'qual

aquesta última quaresma vá ventar una bufa á un jove concurrent á un batisme, que inadvertidament havia entrat á la iglesia ab lo puro á la mà. La llástima es que aquests capellans peguissers que volen ser bisbes, no trobin un home de geni que 'ls fassa cardenals.

Nos escriuen: «Després de sis dias que soch á Manresa, hi vist lo diumenje passat que á la plassa rifavan un quadro representant la mort de Sant Joseph. Pero ha de saber que dos anys endarrera ja l'havian rifat y ván treure 'ls ellis mateixos (la confraria dels fusters) y are perque no 'l coneguessen l'hi han cambiat lo march.—En lo carrer del Born rifavan també una escaparatá ab Sant Ignasi.—Jo m'creya que las rifas eran prohibidas; pero aquí á Manresa no déu ser veritat, per que fins se rifan als sants.»

¡¡¡VICTORIA!!!

ARIA COREJADA.

DON ANTON.

La trompa de la fama,
ab tochs vibrants y plens,
per tot arréu proclama
lo nostre triunfo inmens.
¡Victoria! diu la serra.
¡Victoria! diu lo plá.

Soch l'amo de la terra...
¿Qué més puch desitjá?

Ni un districte
m'ha trahit;
tot adiete
m'ha sortit.
¡Gran victorial
¡tot es mèu!
¡quina gloria,
Deu de Deu!

Ara al fi veurá la Europa
lo que pot mon bras potent...
Tot me marxa vent en popa.

CORO DE DEMÓCRATAS:

Y á nosaltres igualment.

DON ANTON.

Ni l'gran Bismarck de Prussia
ni cap mortal nascut,
tindrà la mèva astúcia
ni l'meu talent agut.
¡Hont es l'actiu ministre,
hont es l'home despert
que en sos anys registra
un triunfo tan compert?

Las espurnas
que hi liensat
en las urnas
s'han ficat.
—¡Majoria,
surt!—hi dit:
tal volia,
tal ha eixit.

Tot lo que 'l meu cap disposa
ha d'anar perfectament...
va molt bé, molt bé la cosa!

CORO DE DEMÓCRATAS:

Per nosaltres igualment.

DON ANTON.

¡Quin tráfeh! ¡quin empenyo!
Tothom venia ab mi,
tothom pèl maleguenyó
ha anat á doná 'l si.
Y en mitj d'aquest deliri,
s'han vist tant grans transports,
que fins del cementiri
s'han aixecat los morts.

Tots m'estiman
com amichs;
tots me miman,
grans y ríchs.
Si l'meu lema
tant alt va,
¿qué puch teme
per demá?

A cada cop d'ull que dono
sobre 'l nostre firmament,
veig lo porvenir més mono...

CORO DE DEMÓCRATAS:

Y nosaltres igualment.

DON ANTON.

¡Aquí, la mèva tropa!
¡aquí, los meus companys!
¡alséu tots junts la copa,
vuydém-la, y, per molts anys!
Donguéu vigor al ànim
pensant que sempre més
tindrém l'apoyo unánim
d'aquest flamant congrés.

Atipemnos,
bebém y ¡au!
assentemnos
al banch blau.
Tot es gloria,
tot reviu;
la victoria
nos sonriu.

Celebrém aquest gran dia,
celebrémlo alegrement...
¡Estich boig, boig d'alegría!

CORO DE DEMÓCRATAS:

Pues nosaltres igualment.

C. G. U. M.



REVISIÓ

A *Izquierda dinástica*, periòdich de Madrit dirigit per en Gonzalez Fiori se encara ab en Marfós y l' ataca ab tal duresa que fins arriba al extrèm de calificarlo de *Judas polítich*.

En efecte, 'is escribas l' hi ván prometre trenta districtes de plata (moneda electoral) si 'is entregava al partit esquerrà que llavors era al hort.

Y Judas va entregarlos al partit esquerrà. Y 'is trenta districtes ab que varen pagarli aquest servey eran tots falsos.

Are tant sols falta que Judas se desesperi. Y després que 's penji.

Sr. Bernis, quan publicui un anunci del Liceo, si vol tenir plè, posi una nota que diga:

«Asistirà al teatro el gobernador de la provincia.—A media función un espectador será atado codo con codo y conducido al gobierno civil de la provincia.»

Es un espectáculo sorprendente... y d' éxit segur.

La *Jornada* ha plegat lo ram.

Passadas las elecciones acabadas las cançons.

Es molt trist felicitar al governador quan lo cambi de ajuntament per haver nombrat á tres ó quatre esquerrans, y després trobarse ab que 'is dos puestos de diputats per minoria 's regalan á dos fusionistas!

Ni siquiera treure cent vots. Ni siquiera sè un candidat de cent.

A D. Ignaci Fontrodona l' han nombrat compromissari per l' elecció de senadors.

Pobre D. Ignaci!

Avants fentio regidor l' hi davan tots los gustos. Avuy rombrantio compromissari l' hi deixan tots los compromissos.

Si jo 'm trobés dintre de la seva pell á fé que 'm veniria. Es un vot de tant pés, que allà ahent s' inclinés ell, de segur que cauria la balansa.

Un senyor crida assistència.

—Municipal, corri, acaban de robarme 'l rellotje.

Lo municipal se tréu una corda, agafa al robat y l' agarrota.

—Pero qué fá?... Si jo soch lo robat... Lo lladre ha fugit per allí...

Lo municipal:

—Déjese V. de cuentos... y cuidado á desacatar á la autoridad... ¿Ho tiene entés?

La víctima del robo se 'l queda mirant mitj alelat mentres lo municipal exclama entre dents:

—A ver si de esta feta me nombran á mi gobernador de provincia.

Es d' esperar que D. Camilo Fabra publicará un llibre, un nou Códich.

«Código de la buena educacion electoral», que tindrà, com l' altre, un prólech de D. Teodoro Baró.

Ja 'm sembla que lleigeix:

«Procura ponerte bien con tus enemigos. No hay enemigo que en un momento de apuro no pueda regalarte un acta.

»Entra en el Congreso con la frente erguida: sé humilde con el gobierno y aplaude cuando habie Cánovas, que no hay en el mundo quién decir pueda: «De esta agua no beberé.»

En vigias de las elecciones á Sans vá desenterrarse...

¿Una partida d' electors?

No senyors, una partida d' armas. Es á dir, bèn mirat las armas també son electors. Sinó que votan sempre contra 'l govern.

No estranyin que 'ns ocupem apenas de las últimas elecciones. Y anem á dirlos perquè.

En uns exámenes de Anatomia á un americano, xicot molt estudiós y considerat del catedratic, aquest vá preguntarli:

—Designa Vd. los músculos del ano.

L' americano vá fer una mueca de disgust. Lo catedratic vá repetir la pregunta dos ó tres vegadas y 'l disgust del alumno era á cada moment més visible.

—Pero ¿es posible que no sepa Vd. una cosa tan sencilla? vá dir lo catedratic.

Y l' americano vá respondre:

—Yo no estudio esas porquerías.

¿Unas elecciones canovistas?
Nosaltres no estudiém aquestas porquerías.

A Cádiz han agafat á dos conspiradors que duyan á sobre diners y papers.

Créguinme á mi, quan vajan pèl mon no dudan quartos

Y fumin puro.

Que si 'is trobavan un llibret de paper de fumar podrian comprometre's.

Deya un periòdich de Madrit:

«Lo senyor Canovas ha proferit áquesta frase:—Donde tú estés, Cristino, estara la izquierda.»

Coincidencia.

Asseguran que D. Cristino quan llegia aquest periòdich, se trobava á la necessària.

Lo secret del búlgaro: ¿Donde está la izquierda?

Lo gobernador de Alicante vá posar prés al vicepresidente de la Diputación provincial.... ¿per qué dirian?

Perque presidia un enterro, á prechs de la familia del difunt.

Los conservadores en materias de muertos s' engelogeixen.... Los difuntos son electores seus de dret propi y no consenten que ningú 'is hi faissa pressió.

Llegeixo en lo *Diluvio*:

«Nosaltres no hém vist elecciones com las que are 's fan, sinó en 1867.»

Un any avants de la revolució.

Entre 'ls interventors de Barcelona nombrats pèls conservadors hi havia un difunt.

Entre las presons de aquestes dias s'hi conta la de un ciutadà de Sant Martí de Provensals que era mort feya vuit dias.

Naturalment, al saber que 's trobava aparellat, ván desistir de agafarlo; pero aixó si l' hi ván registrar tots los papers, per veure si 'l podian comprometre

Y treurel del cementiri y ferlo anar á presiri.

¡Vá'gam Déu, aquestes conservadors, y quina afició tant gran tenen als ossos...!

Parlant de 'n Castelar vá dir 'n Cánovas ab tó desdenyós:

—Ese pobre Emilio....

En Castelar podrá respondre:

—Pobre; pero honrado.

*

*

Si vá seguint aixis, dintre de poch lo mónstruo estarà á l' altura de aquell diputat palurdo de una de las Córtes de la Revolució, que al alsarse en Castelar per pronunciar un dels seus discursos més admirables, vá exclamar:

—¿Qué 'n sentirém de bestias!

Ja té rahó 'l ditxo: «No s' ha fet la mel per la boca dels ases.»

Llegeixo:

«El gobierno no cesa de tomar todo género de precauciones ni de mirar de reojo á las provincias del Norte, de Cataluña y á algunas otras.»

Are comprench perquè 'l mónstruo es guerro.

De tant mirar de regull.

ÚLTIMA HORA.

NOTICIAS.—*Navarra.*—Lo capitá Mangado refugiat á Fransa després de l' insurrecció de Agost; va entrar per Valcarlos ab alguns companys, desarmant á varios carabiners. Desp' es de vagar alguns dias per Navarra una columna marçada pèl segon jefe de la guardia civil Sr. Sor y Diaz vá batre á la partida, causant la mort del capitá Mangado y de set individuos, fentli quatre presoners y rescatant a cinch carabiners que anavan presos.—Un telégrama posterior diu que *també van morir los contusos y 'ls presoners*. Ja venen més tart de quina manera van morir aquests infelissos.

Cataluña.—A principios de la semana va pronunciarse un comandant, quatre capitans, dos tinentes y nou soldats del batalló de reserva de Santa Coloma de Farnés. Alcançats per la columna Camprubi van caure presoners, sent conduhats á Girona.

Dimecres á la nit una partida de 25 ó 30 homes se presentá á l' estació de Sant Miquel de Fluviá, alsant un rail, tallant un pal del telégrafo é impedit per espay de algunas horas la circulació dels trens. Han sortit foras de Barcelona.

Tals son las noticias que hem pogut recullir al entrar en máquina 'l present número.



A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Mataró.
2. ID. 2.^a—Con-xi-ta.
3. SINONIMIA.—Canet.
4. TRENCA-CLOSCAS.—Gratallops.
5. GEROGLIFICH.—Qui més xiula menos piula.

Han endevinat totas las solucions los ciutadans Deuhet de Reus, Nas de punta inglesa. Dos Liberals y A. Preta: n' han endevinadas 4, A. García y Tenorio del carrer de Monterols: 3, Ramonet, Una noya reusense, Espanyol, mort de gana. Un Bismarck, Saldoni Ganxet y Crospis; 2, Figorio de M. y 1 no més Un cristià.



XARADAS.

I.

Primera Francisquet me digué un dia, tres-quart aquí aprop meu amich Pasqual y al preguntarli jo lo que volia

contesta:—Hu dos tres quart eixa total.

Y 'm va dos un paper que s' hi llegia:

«Me porta en lo clatet tot clerical»

y com qu' es quinta quarta y 's veu clar

la vaig, ab un moment endevinar.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ENDAVINALLA.

Tinch canas y no camino,

alas y no puch vo ar,

y sempre 'm tapan la cara

quan se posan á menjar.

J. PRATS Y R.

SINONIMIA.

Un escultor que 's diu Tot,

y viu propet de Total,

fent tot y essent molt devot,

ha fet un gran capital

DEUHet DE REUS.

ROMBO.

.....

.....

.....

Primera ratlla vertical y horisonal, una consonant; segona, una part de la persona; tercera, una joguina de petits y grans de la qual se 'n fa molt us á la Bolsa; quarta, una prenda de vestir per las donas y quinta una consonant.

UN BISMARCK.

GEROGLIFICH.

I sempre:

N

I A I

D

+

I E

JOANET TARRAGONÍ.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Han enviat xaradas o endavinallas dignas d' insertarse, 'ls ciutadans Martí Roca y R., J. Prats y N., Rosita de Reus. Un cristià, Nas de punta inglesa, Deuhet de Reus, Prou si torno A. Orivó y Cristófol Crospis.

Las demás que no s' anomenan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Arcaide Garrofa, Crospis, Saldoni Ganxet, Espanyol mort de gana, Una noya reusense, A. Preta, L. S., Un Martí, R. Bara, Joan Calavera y P. V.

Ciutadà Balladé del Mercantil: Insertaréu lo trenca-closcas.—Un Bismarck: Id. rombo y logogrifo.—M. F. (Montbrió): Es un fet ja massa vell y després de tot es lo que succeheix en totas las elecciones.—M. Figuerola Aldroféu: Esta bastant bé.—J. B. (La Garriga): Ja sab que pot disposar.—A. Olivó: Insertaréu un rombo.—J. N. y O. (Oies): Son tantas las trampas que s' han fet per tot arreu, que per no parlar de cada una en particular per lo qual necessitariam mes espay del que tenim, preferim no parlar de cap.—Lloranset: Publicarem dos rombos.—Sel, vuit y nou: Id. dos logografos.—Petit: Idem dos rombos.—J. L. (Tortosa): No val la pena de parlarne.—Dos Liberals: Insertaréu rombo y sinonimia: las solucions de l' *Esquella* no hem pensat per are posarlas.—J. De Donna Juanita: Publicaréu tres geroqlifichs y un rombo.—Noy del quart pis: Id. un rombo y un logogrifo numèric.—Sir Byron: Id. dos trenca-closcas.—Nyit de la Bepa Rol: Lo quadret es massa lleuger.—Eudalt Sata: Insertaréu l' anacreontica.—Prou si torna: Id. mudansa.—Deuhet de Reus: Idem molta part de lo que 'ns envia.—Nas de punta inglesa: Id. un trenca-closcas y tres geroqlifichs.—J. Prats y N.: Id. una conversa.—Dos cocins: Id. ters de silabas y un logogrifo numèric.—Figorio de M.: Id. un rombo.—Ormesa y Murtra: Id. tres de vostre.—Un Barceloneta: Id. un quadret, un rombo y dos logografos.—Pepet Quintana: Id. un rombo y un logogrifo.—P. Ll. (Torroella): No podem parlar en favor de cap candidat monarquich. L' altra noticia ja ven que l' hem aprofitada.—Un Tayré: Los epigramas son massa veris.—Un Manresa J. E. y C. La poesia no serveix: la noticia si.—S. J. Breda: Gracias per la noticia.

LOPEZ, Editor.—*Rambia del Mitj*, 20.

Barcelona, Imp. de Lluís Tasso Arch del Teatro 21 y 23.



Las trampas surten siempre: lo único que se cambia son los burros y los trampistas.